

WHOROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

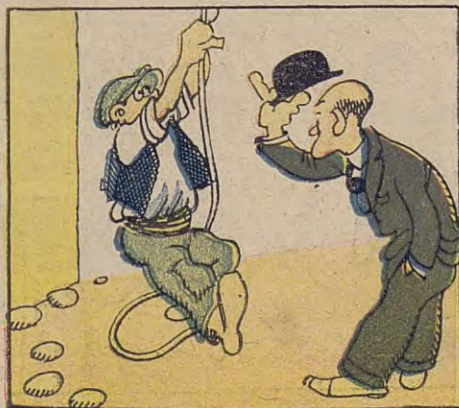
Massa servicial



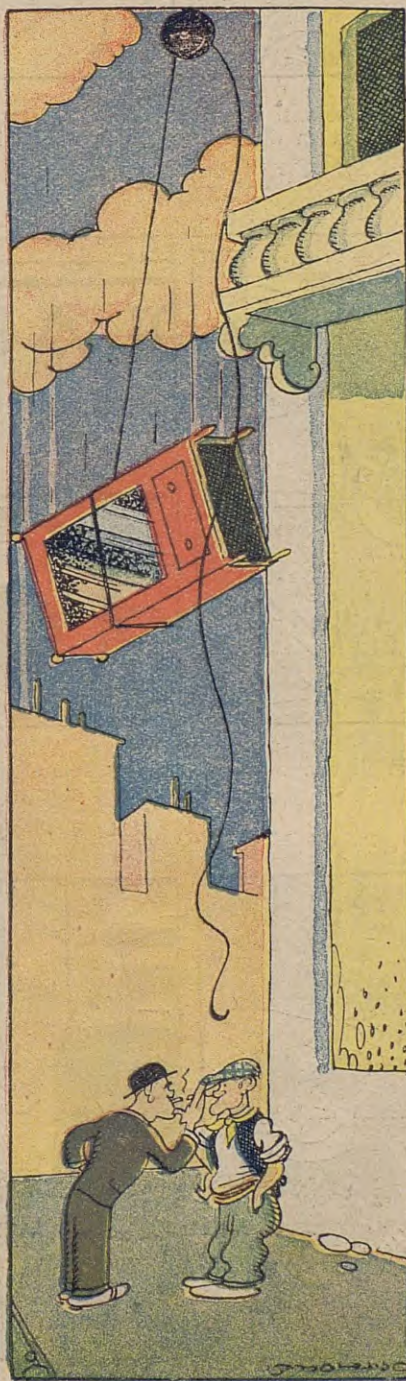
A en Pere, forçut minyó,



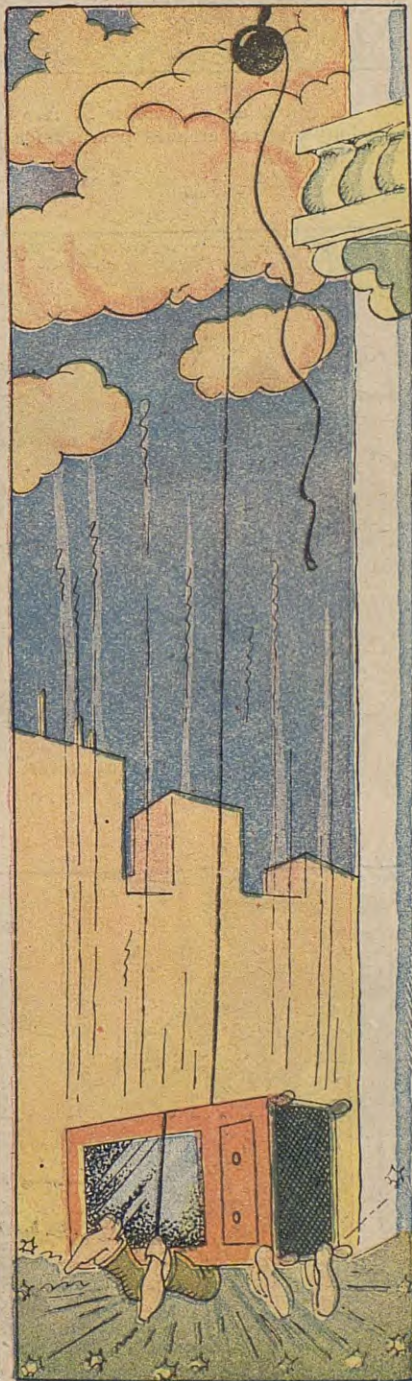
un senyor molt fumador



que els llumins es descuidava,
foc un jorn li demanava.

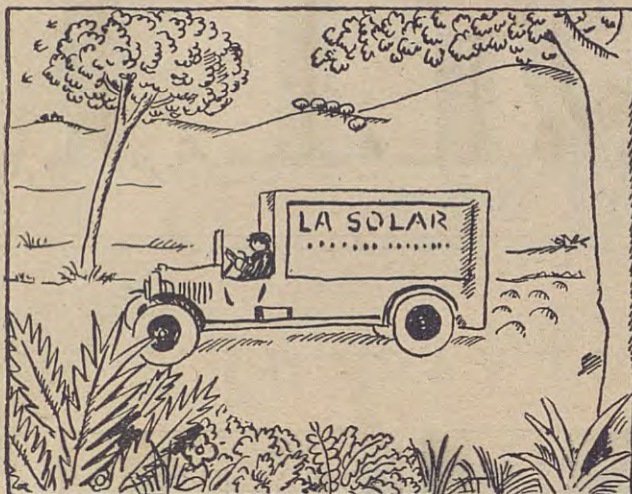


En Pere, molt amantent,
deixa el treball al moment.



Sens pensà en la conseqüència
d'aquella benevolència.

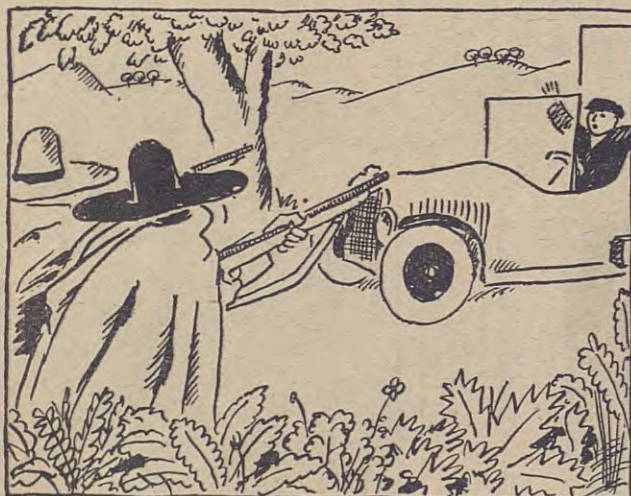
Captura de dos famosos bandits



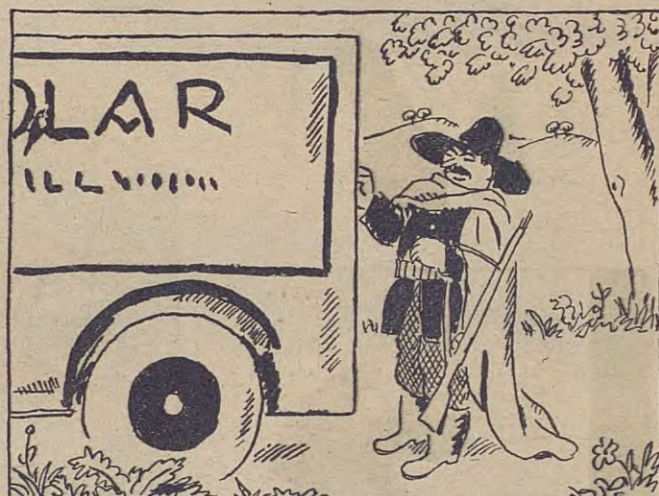
Un camió de «La Solar S. A.» (soles, botons, ullets, cordons i altres articles per a calçat), fa via en direcció a la capital.



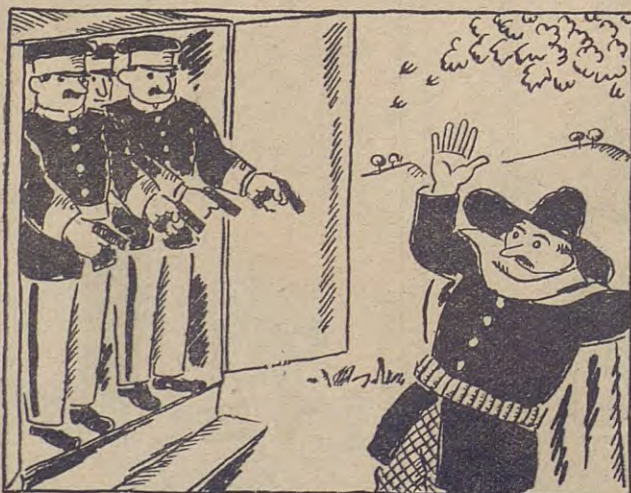
Els famosos bandits Rosegataps i Mastegalàstics estan a l'aguait, disposats a donar un cop d'audàcia.



Encaren les escopetes al xofer i l'obliguen a parar el camió.



Mentre en Mastegalàstics vigila el xofer, en Rosegataps obre tranquil·lament el camió per arreplegar el botí.

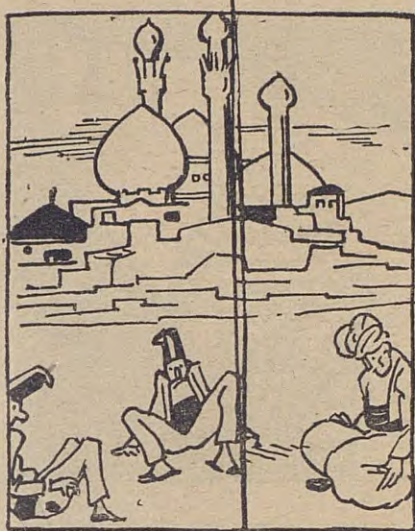


El camió era ple de «gendarmes» que feia temps els anaven al darrera sense poder-los arreplegar.



Després de desarmar-los i lligar-los ben lligats, se'ls emporten a la presó amb el mateix vehicle que havia servit de rateta.

Una pesca extraordinària



A la càbila dels Beni-Ben hi regnava la fam perquè havia fallit la collita.



Els cristians de la vila propera els oferiren un parell de porcs per calmar la gana.



Els vells del poblat es reuniren per tractar de si convenia faltar per aquella vegada a les lleis de Mahomet.



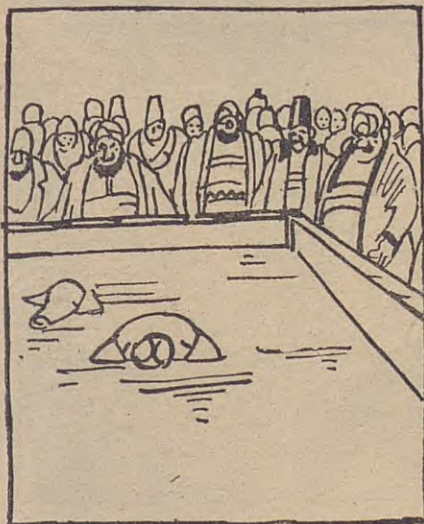
—Prohibit en absolut menjar porc!—digué el marabut del poble.



—¿I si els rentéssim ben rentats?—proposà Mulei Ben Hafamat.



—Rentem-los, rentem-los!—exclamà tot el poble, amb entusiasme.



I els dos porcs foren llençats al safareix de l'oasi, amb gran escàndol del marabut.

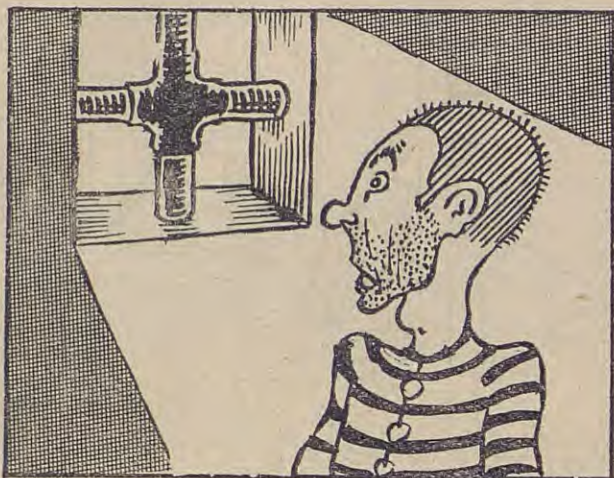


Però Mulei Ben Hafamat tenia solució per a tot. Amb una xarxa, embolicà els dos porcs...



i traient-los de l'aigua cridà: —Ja en podem menjar! La llei de Mahomet permet menjar tota mena de pesca!

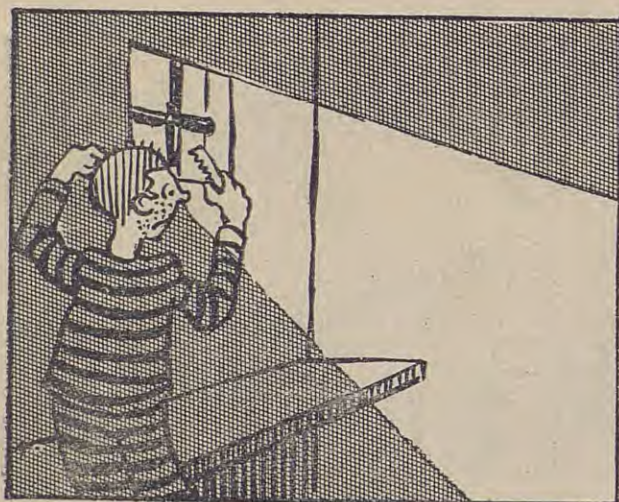
No hi ha bé que per mal no vingui



En Tiburci es trobava tancat a la presó per un delicté, que no hi tenia cap culpa, i de resultes d'això s'havia quedat com un fideu.



Un dia veu que dintre del pa li havien posat una serreta, segurament algun amic que encara es recordava d'ell ho havia pogut lograr.



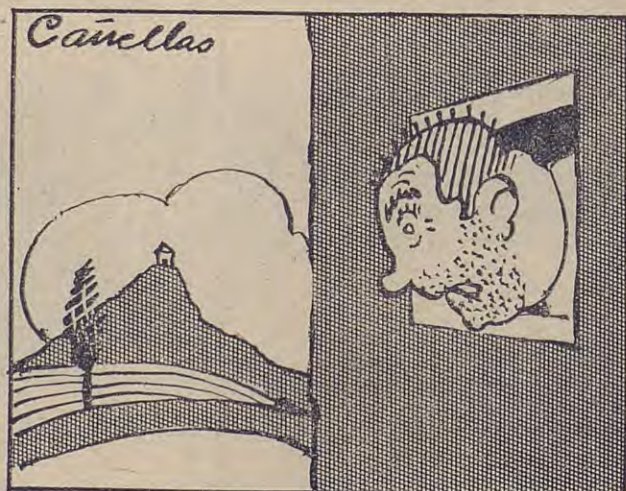
Decidit a escapar-se, comença a serrar els barrots de finestra de la presó.



La satisfacció i l'alegria i la mica d'exercici de veure que dintre pocs dies estaria lliure, el fan tornar al que era abans, és a dir, fet una bóta.



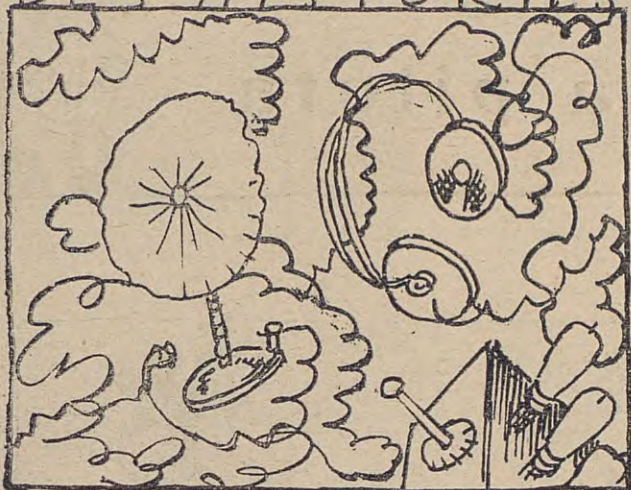
Per fi arriba el dia que veu coronats els seus esforços: La finestra sense reixa.



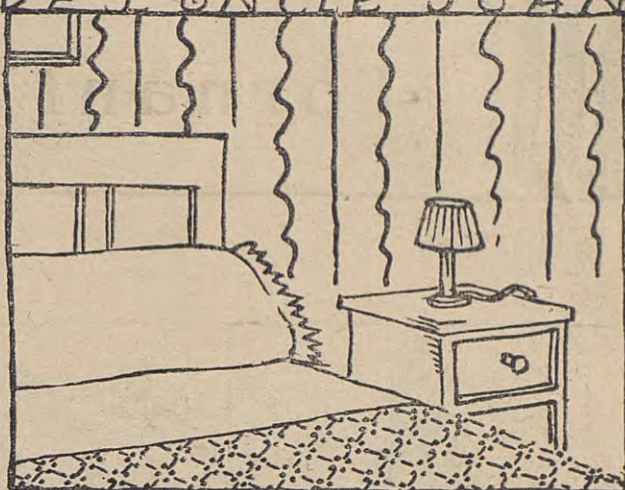
Però, oh rediable! quan treia el cap per veure si hi havia bon lloc per fugir, veu que la finestra era petita per poder passar el seu cos.

LES HISTORIES

DE L'ONCLE JOAN



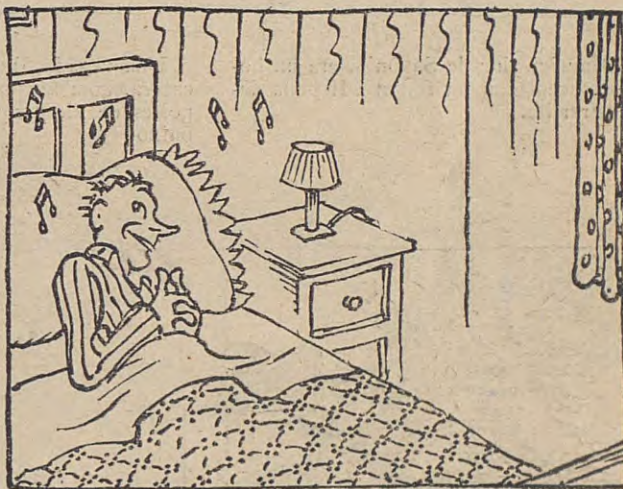
En la vella polèmica de si és millor l'altaveu o l'auricular, prenc partit pel primer. I la raó és de pes: perquè em va salvar la vida.



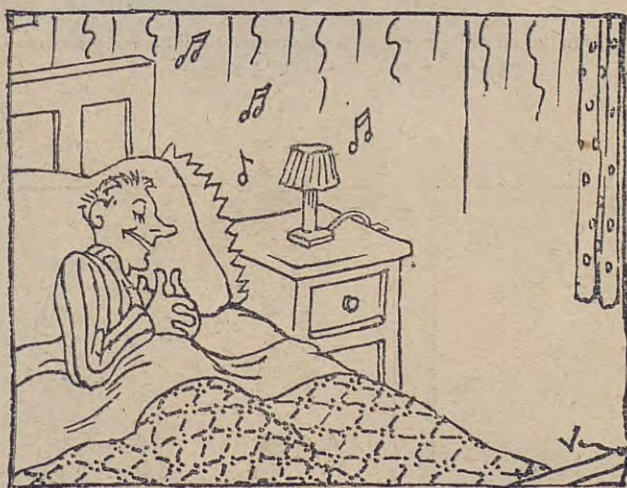
En tinc un de molt bonic i molt dissimulat: El prendrieu per un llumet elèctric de tauleta de nit. De fet l'hi tinc a sobre.



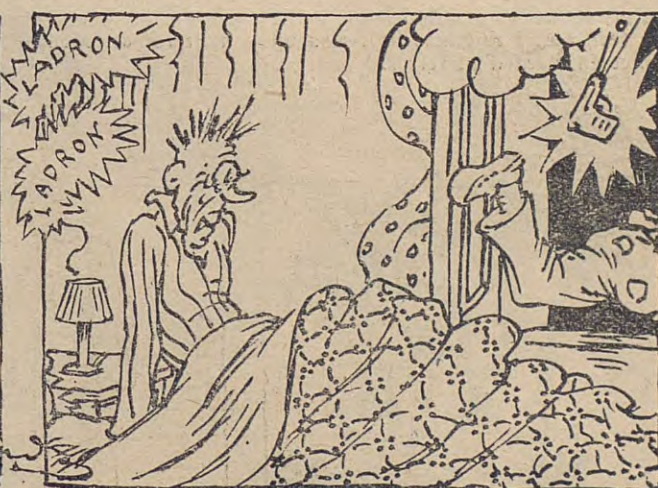
Perquè a mi m'agrada escoltar la ràdio del llit estant. Cada dia, abans de colgar-me entre els llençols, llegeixo atentament el programa.



I, segons sia ell, em mantinc despert o em deixo llicar a la son. Una nit, venien anunciades unes cèlebres cançons de la Raquel Meller. Era qüestió de sentir-les.



No sé com va ésser, però, que molt abans que arribessin em vaig adormir profundament. Tot d'una, uns crits esgarriuosos em feren botar del llit. «Ladrón...!! Ladrón...!!» Encara el vaig veure que saltava per la finestra.



¿Què havia passat? Molt senzill: En el moment que un lladre autèntic entrava a la meua cambra, l'havia fet fugir l'altaveu, que cridava desesperadament la cançó raquelmelleriana: «Ladrón, ladrón, que me has robado la honra!!»

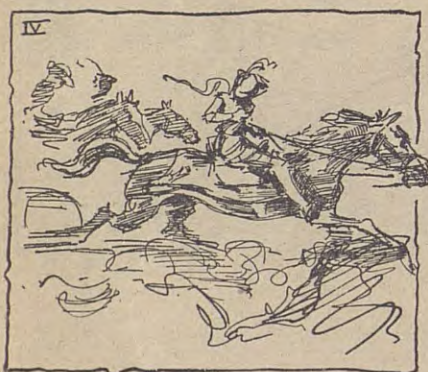
Tornant la pilota



I Maurici, duc de Saxònia, era un home extremadament forçut i li plaïa demostrar-ho.

II Una vegada, dinant al camp en una cacera, hom no podia destapar les ampolles de vi, perquè no hi havia tira-buixó.

III Maurici agafà un clau i el cargolà amb els dits, fins que serví per treure els taps.



IV De tornada, el cavall del duc perdé una ferradura i calgué dirigir-se a un poblet en cerca d'un ferrer.



V Aquest ferrer, era també un home molt forçut. Mentre ferrava el cavall,



VI Maurici agafà una ferradura i la trençà amb les mans, dient: —Quin ferro tan dolent que gastes!



VII El ferrer no digué res i seguí la seva feina. Quan hagué acabat,



VIII el duc li donà una moneda d'or. El ferrer, llavors, amb tres dits la trençà,



IX dient al duc, molt seriós: —Quin or tan flac que porteu, Excel·lència!

Roba justa

EN Cubelles i en Ciril eren amics des del temps en què havien anat junts a l'escola, i encara que els atzars de la vida els havien conduït per direccions oposades, en l'època del present conte, quan tots dos ja eren allò que se'n diu de certa edat, o d'edat incerta, continuaven tan amics com abans.

Una circumstància feia que es po-

DE COL.LABORACIO



—Però, Joan, no facis aquesta cara tan estranya...! Somriu una mica!

guessin veure sovint: En Cubelles treballava al Circ Equestre i a en Ciril li agradava molt d'anar-hi. Des del seient de poc preu que es veia obligat a ocupar per l'hor de la seva bossa reduïda, seguia amb interès les facècies dels artistes a la pista i especialment les del seu amic que eren molt originals com hom veurà més endavant.

Veus aquí que un dia en Cubelles digué al seu amic i admirador:

—Dissabte és la funció del meu benefici. No hi faltis.

—Però—respongué en Ciril, dubtant—és funció de gala i jo no tinc trajo de vestir.

—No t'amoïnïs per això. Al carrer de Ponent hi ha una sastreria barata que lloguen trajos per tota ocasió.

—Doncs en llogaré un i no faltaré.

Així ho féu. El sastre, però, que era molt desconfiat i maliciós, li féu deixar una pila de duros de dipòsit per confiar-li un smoking de tercera mà amb l'armilla i calces corresponents.

En Ciril disfrutà molt en la funció del seu amic i l'aplaudí frenèticament, però l'endemà, quan anà a tornar el trajo, començaren els seus maldecaps.

El sastre, amb una lupa a la mà, es dedicà a resseguir fil per fil les peces de roba que li havia deixat, i a cada pas anava trobant-hi suposades tares que segons ell hi havia fet el pobre Ciril:

—Aquí hi ha una taca de vi! Aquí una de greix! ¿I aquest descosit? Oh, i aquí hi ha un botó que penja d'un sol fil...!

I així anà cercant i trobant les excuses necessàries per quedar-se una bona part de la quantitat que en Ciril li havia deixat en dipòsit, en concepte d'indemnització.

El pobre Ciril, que realment era pobre i aquells diners li feien molta falta, quasi plorava. El seu amic Cubelles, que el trobà pocs dies després, el veié tan afectat que no pogué menys que preguntar-li què li passava.

En Ciril l'hi explicà i en Cubelles n'hagué tal enrabiada que prometé al seu amic una revenja sensacional.

Aquell mateix dia se n'anaren tots dos a la sastreria. A l'aparador hom hi anunciava trajos de confecció a 50 pessetes, amb garantia de què «queien bé».

En Cubelles entrà decidit a la sastreria i demanà un trajo de 50 pessetes. L'empresari li posà una americana, triada a ull per al seu tamany. Així que fou cordada, amb un cruixit sec s'esqueixà per l'esquena.

El sastre acudí corrents.

—¿Què ha passat?

—No ho sé, senyor—féu l'empresari, tot astorat—. Li he posat un número 12 i s'ha estripat no sé com.

—Però, ¿no veu que li cal un 14 almenys?

—Doncs jo hauria jurat que li convenia un dotze!

Li posaren una americana del número 14. De seguida hom pogué veure que no li anava bé. Li penjava per tot arreu com si en lloc d'un home de carn i ossos es tractés d'un pal de fusta.

—Vejam, porteu un 13—digué el sastre, tot amofinat.

Li posaren el 13. Així que estigué cordat, saltaren tots els botons amb rara unanimitat.

El sastre no sabia ja què fer-hi.

—Senyor, no ho entenc, però no m'és possible trobar-li un vestit que li vingui bé.

—Ah, doncs, hi té obligació. ¿No ho diu el rètol de l'aparador, que vostè garanteix que «cauen bé»? Doncs a complir la paraula, o sinó...

—¿Sinó què?

—El denunciaré.

—Home—féu el sastre, gratant-se el cap.—¿No hi hauria altra manera d'arreglar-ho?

—Prou, sí senyor—digué en Cubelles, tot fent entrar el seu amic Ciril.

—Si torna a aquest senyor els diners que se li ha quedat indegudament, no en parlarem més.

El sastre, rondinant, accedí a pagar la quantitat que havia retingut indegudament, i en retirar-se els dos amics, en Cubelles li entregà la seva tarja, que deia:

PERE CUBELLES

L'home dilatable

Circ Tonyina

CONDICIO PREVIA

L'empresari d'un teatre que era un home molt avar rebé un dia una visita d'un senyor que es titulà

«De la Junta Protectora de la Vejez» demanant

que donés entrada gratis als vellets al seu local.

No gosant l'home negar-s'hi, prometé fer-ho i posà a la porta del teatre

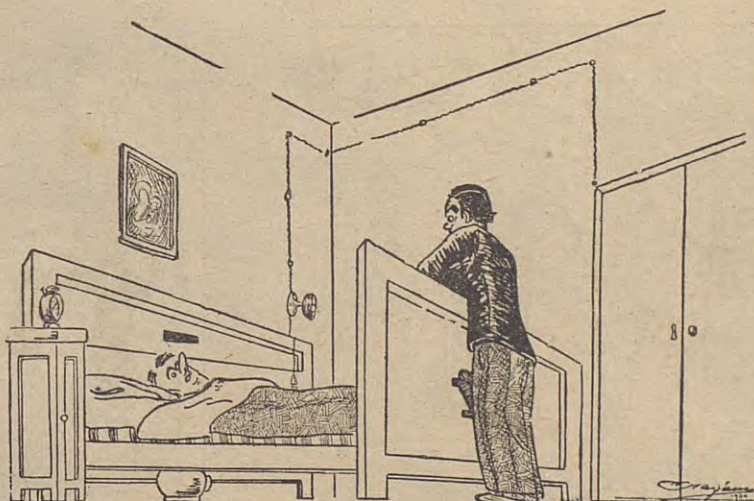
el següent rètol llampant:

«Es permet l'entrada lliure als de més de vuitanta anys si els acompanyen llurs pares.»

—Ja he complert—l'home pensà.

P. E. P

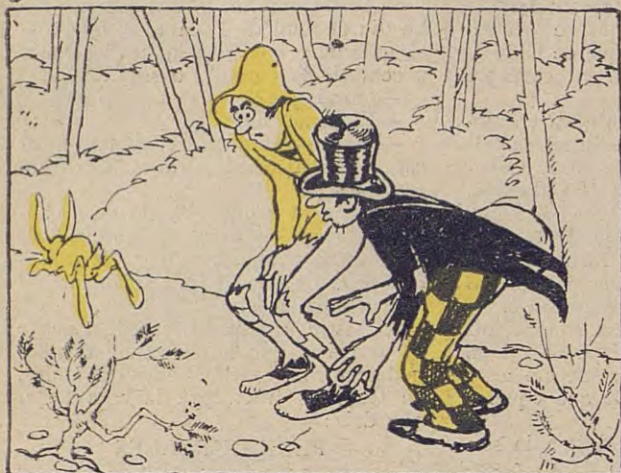
DE COL.LABORACIO



—¿Com és que no has vingut a classe, Peret?

—Impossible, noi; l'amo m'ha de menester tot avui.

El capell caçador



—Un conill, ves qui l'atrapa!
—Noi, el rostit se'ns escapa.



—¿No és un *clac* el teu barret?
Doncs preparem un truket.



Una pastanaga hi penja;
dels conills dilecta menja.



Quan l'oloreta ha sentit,
ve el conill tot decidit.



—Ja el conill porta barret.
Noi, bona cacera hem fet.



Ha caigut a la garjola
i l'espera la cassola.